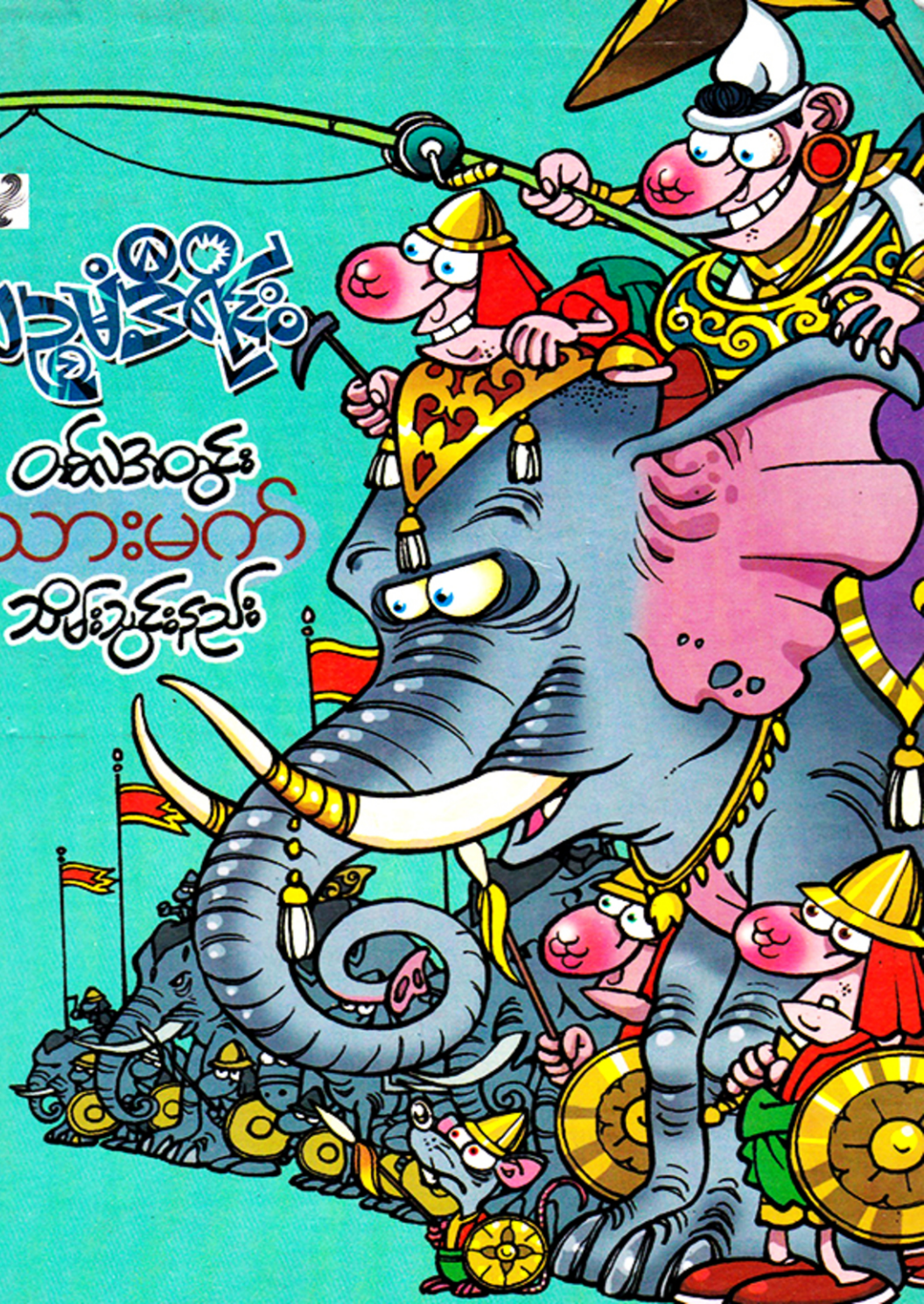

ပျဉ်းမနား

ဝန်ကြီး
သားမက်
သိမ်းပိုက်ခန်း

ကုန်ဆုံးခဲ့သည့်
အချိန်ကာလတွေကို
ပြန်မစဉ်းစားတော့ဘူး
ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်မှာ
ကိုယ်လုပ်ချင်တာလေးတွေ
ကိုယ်လုပ်ခွင့်ရရင်
ဘဝဟာ လှနေပြီ

အခန်း (၁)

ထမင်းစားခန်းထဲက စားပွဲဝိုင်းမှာ စားဖို့
အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေ့မှ ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေက ခါတိုင်းနေ့
တွေထက်ကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်နေလို့ ဦးညီညီတစ်ယောက် အတော်
ထူးဆန်းနေပါလားလို့ တွေးမိလေသည်။

တက္ကသိုလ်ကနေ စိတ်ပညာပါမောက္ခဘဝနဲ့ အနားယူပြီးတဲ့ အခါမှ
သာ မိသားစုနဲ့ အတူတူ အခုလို ထမင်းတစ်စားပွဲတည်း စားဖြစ်လို့ ကျေ
နပ်လို့ မဆုံးပါ။

ဟိုးတုန်းက ဒါမျိုး ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ တက္ကသိုလ်မှာ ကိုယ်က ပါမောက္ခဆိုတော့ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းရော သင်ကြားရေးပိုင်းရော လူမှုရေးကိစ္စတွေ အစည်းအဝေးတွေ စာတမ်းဖတ်ပွဲတော် ပါရဂူဘွဲ့သင်ကြားရေးတွေ မဟာဘွဲ့သင်ကြားရေးတို့ လူတွေစစ်ဆေးတာတို့ စာမေးပွဲမေးခွန်းကိစ္စတွေနဲ့ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေတာ အနားမယူခင်ကာလအထိ မိသားစုနဲ့ အတူတူရှိနေတဲ့ ရက်က နည်းမှ နည်းနဲ့ ။ဒီအထဲ နယ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေကလည်း နည်းမှ မနည်းတာ။ အခုတော့ လွတ်ပြီကျွတ်ပြီလို့ ပြောရမှာ ပါပဲ။

ဒါတောင် အချိန်ပိုင်း ပါမောက္ခအဖြစ်နဲ့ ပါရဂူဘွဲ့အတန်းတွေ မဟာဝိဇ္ဇာန်အတန်းတွေ တာဝန်ပြန်ပေးတာနားပါရစေဦးလို့ ငြင်းထားရသေးတယ်။

တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်နေ့ရက်တွေကို လွမ်းတာကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်မေ့ပျောက်လို့ ရနိုင်ပါမလဲ။ မနည်းကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ရပါတယ်။

'ဒယ်ဒီ ထမင်းပိုင်းမှာ ထိုင်ရင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ'

အနီးအနားကို ရောက်လာတဲ့ သမီးဖြစ်သူ ဝါညိုစင်က သူ့ဘေးနားက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည် ။

'ဪ ဒယ်ဒီက တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာတွေ ပြန်စဉ်းစားမိလို့ပါ'

'ဒယ်ဒီက ဘာလဲ၊ ဒယ်ဒီအလုပ်ကို ပြန်လွမ်းနေလို့ လား'

ဝါညိုစင်က ဦးညီညီရဲ့ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းကိုဦးချလိုက်ရင်းက မေးပါတယ်။

'သမီးရဲ့ မေးခွန်းကို ဘင်ဂျမင် ဒစ္စရေလီရဲ့ စကားနဲ့ ပြန်ဖြေရမလိုဖြစ်နေပြီ။ သူ့စကားက လူငယ်ဘဝမြောက်ကြွကြွ၊ လူကြီးဘဝ ရုန်းကန်ရ၊ လူအိုဘဝ ပြန်ပြောင်းတသလွမ်းဆွတ်ရတဲ့ ၊ ဒီတော့ ဆရာဖြစ်စ အရွယ်မှာ လူငယ်ဘဝဆိုတော့ မြောက်ကြွကြွနဲ့ စာသင်ရတာ တက်ကြွနေတာပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စာသင်တဲ့ နှစ်တွေကြာလာတော့ ရာထူးတွေတိုးလာတာနဲ့ အမျှ အလုပ်ခွင်မှာ ရုန်းကန်ရသလို လူမှုရေး သင်ကြားရေး အုပ်ချုပ်ရေးတွေနဲ့ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေတာပေါ့။ အဲ ... အခုလို အငြိမ်းစားယူတဲ့ လူအိုဘဝလည်း ရောက်ရော အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းတသနေရတာပါပဲ'

ဦးညီညီက စကားအဆုံးမှာ ထမင်းကို ဇွန်းနဲ့ ခပ်လိုက်ရင်းက စားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငပိကြော်ပန်းကန်ထဲက ငပိကြော်နည်းနည်း ခပ်လိုက်တယ်။

'ပြောမယ့်သာပြောတာ၊ ဒယ်ဒီတက လွမ်းမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ တကယ့်ကို လူငယ်လေးလို တက်ကြွနေတာပဲဟာ'

'ဒါကတော့ သမီးရေ အမြဲတမ်းနုပျိုတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို စာသင်ခဲ့ရတာလေ၊ ဒီလောက်တော့ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် လန်းရမှာပေါ့'

ဦးညီညီက သူ့စကားကို သူသဘောကျပြီး ရယ်ပါတယ်။ ဝါညိုစင်က ရယ်မောနေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးညီညီကို ကြည့်ရင်း တွေးနေမိပါတယ်။

သူမရဲ့ ဖခင် ဦးညီညီက တက္ကသိုလ်မှာ စာသင်ပြကောင်းတာ၊ သဘောကောင်းတာ၊ ကျောင်းသားတွေနဲ့ ကော ဘဝတူဆရာ မဆရာမတွေနဲ့ ကော ချစ်ချစ်ခင်ခင် တသွေးတည်းတစ်သားတည်းရှိတာ၊ လူမှုရေးကောင်းတာ၊ သနားညှာတာစိတ်ရှိတာ၊ မိသားစုအပေါ် တာဝန်သိ

တတ်တာတွေကအစ ဘာမှ ပြောစရာမလို။ သူမကံကောင်းပါတယ်။ ဖခင်ပီသသော ဖခင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလို့ ပဲဖြစ်ပါတယ်။

'ကဲ ကိုရေ နက်ဖြန်မန္တလေးသွားဖို့ ကို ပြင်လို့ ဆင်လို့ တော့ပြီးပြီ'

ထမင်းစားခန်းထဲကို ဒေါ်မိမိလွင်က ဝင် လာပြီး လှမ်းပြောရင်းက ဦးညီညီ ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

'မိရာ ကိုက ရက်အကြာကြီး နေမှာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ ရုပ်ရှင်ရိုက်သလိုမျိုး အဝတ်အစားတွေ အများကြီး ထည့်မပေးနဲ့၊ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမှာ '

'ကိုရေ အခုသွားမှာ က မြန်မာ့အစဉ်အလာနဲ့ ဆိုရင် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ၊ ကို့သမီးနဲ့ နေရာချထားပေးရမယ့် သမက်ကို ကိုက သွားအကဲခတ်လေ့လာရမှာ ဆိုတော့ ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပြီ'

မခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်မိမိလွင်ရဲ့ စကားကိုနားထောင်နေတဲ့ ဝါညိုစင်က မသိမသာ ခေါင်းငုံ့ပြီးထမင်းကိုသာ စားနေမိပါတယ်။

'ဒါကတော့ မိရာ ဂတိစကားရှိတာကိုး၊ ကိုတို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ တာဝန်ကျတုန်းက ကို့သူငယ်ချင်း လွမ်းနိုင်ရဲ့ သားနဲ့ ကိုယ်တို့ ရဲ့ သမီး အငယ်မနဲ့ တစ်ချိန်အရွယ်ရောက်ရင် အိမ်ထောင်ချပေးမယ်လို့ ကတိပြုထားတာပဲ၊ သူလည်း သူ့သားကို ပညာတတ်လူချွန် လူကောင်းဖြစ်အောင်လုပ်၊ ကိုယ့်သမီးကို ပညာတတ်သမီး ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ကတိပေးတာ လွမ်းနိုင်ရဲ့ မိန်းမ စန္ဒာသီကလည်း သဘောတူတယ်လေ၊ ဟော အခု သူ့သားကလည်း အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီးပြီ သမီးကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီ ဘာလိုသေးလဲကွာ'

'ဒါပေမဲ့ ကိုရေ ယောက်ျားတွေကို လျှော့မတွက်နဲ့ နော်၊ ကလေးချင်းက တွေ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး '

'မိ မပြောနဲ့ ၊ ဒီလောက်တော့ ကိုသိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကိုနဲ့ တော်ရမယ့် သမက်ဟာ ဘယ်လိုလဲ သွားအကဲခပ်မှာ ၊ ပြီးရင် ဒီကိုခေါ်လာပြီး ကလေးချင်းပါပေးတွေ့ရမှာ ၊ ဒီလိုစီစဉ်တာကလည်း သမီးအငယ်မ ဝါညှိစင်က ရည်းစားချစ်သူ မရှိဘူးပြောလို့ ဟေ့ '

'ကိုရယ် ...အကြီးမနဲ့ သားအလတ်တုန်းက စိတ်ပမူရပေမယ့် အငယ်မကျတော့ တော်တော်ခေါင်းစားတာပဲ '

'ကဲ ခေါင်းစားတာ အသာထား၊ နက်ဖြန်လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားမှာဆိုတော့ မန္တလေးကို တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာမှာ ၊ အခုထမင်း စားစရာရှိတာသာ စား '

ဦးညီညီက စကားစကိုဖြတ်ပြီး ထမင်းကို ဆက်စားနေပါတယ်။ ဒေါ်မိမိလွင်လည်း ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းကိုစားလို့ နေပါတယ်။

'သမီး ဒယ်ဒီမှာ ရဦးမယ်၊ နက်ဖြန် မိအေးနဲ့ ဒယ်ဒီတို့ ခြံဝင်းထဲက သစ်သားအိမ်လေးကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ထား၊ အိပ်ရာတွေ ဘာတွေပြင်ထားဦး၊ လွမ်းနိုင်ရဲ့ သားကို ဒီခေါ်လာရင်ထားဖို့ '

ဝါညှိစင်က ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို သူမနဲ့ သဘောတူတဲ့ လူဟာ ဘယ်လိုလူဖြစ်လေမလဲလို့ မဆီမဆိုင်တွေးနေမိပါတော့တယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ ဓာတ်ပုံလေးဘာလေးပို့ရင် ရသားနဲ့ လို့ ၊ ကြည့်ရတာပေါ့။

အခုတော့

ပြန်ဝယ်လို့ မရတဲ့

နပျိုမှုကို

ဘာဖြစ်လို့ များ

တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးမချတာလဲ။

ဟွန်း နေရာချင်းလဲချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၂)

ဦးလွမ်းနိုင် မောင်းလာတဲ့ ကားက ခြံဝင်းထဲဝင်လိုက်ပါယ်။ ကား
နောက်ခန်းမှာ စီးလာတဲ့ ဦးညီညီကတော့ လေဆိပ်ကနေစပြီး ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ငေးမောကြည့်လာတာ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ဦးလွမ်းနိုင်ကိုတောင်
ဘာစကားမှ မဆိုမိ။

မန္တလေးမြို့က တော်တော်ကို စည်ကားလာသလို ဆိုင်ကယ်တွေက
လည်း များမှ များ နှင့်။ ဟိုတုန်းက စက်ဘီးတွေမြို့လို့ တွင် ခဲ့ရာကနေ
အခုတော့ ဆိုင်ကယ်မြို့လို့ တောင် ခေါ်ရမလိုဖြစ်နေပါပြီ။

အဆောက်အဦးတွေ တိုက်တာတွေကလည်း ရန်ကုန်နှင့်မတူ နည်း
နည်းတော့ ဆန်းနေတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ အဆောက်အဦးသစ်၊ စူပါမား
ကတ်၊ စားသောက်ဆိုင်တွေနှင့် မန္တလေးမြို့ခမျာ အတိတ်ယဉ်ကျေးမှုဝ

တံစုံကို ခေတ်ပေါ်ယဉ်ကျေးမှုဝတ်စုံသစ်နှင့် ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ထားသလို ဖြစ်နေပါတယ်။

'ညီညီ ...မင်း ဘာတွေးနေတာလဲ၊ အိမ်ရောက်တာတောင် တွေးကောင်းတုန်းပဲလား'

ဦးလွမ်းနိုင်က တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောဘဲ ကားနောက်ခန်းကနေ လိုက်ပါလာတဲ့ ဦးညီညီကို ခြံဝင်းထဲက တိုက်အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်ရင်းက မေးပါတယ်။

'ဪ ... မန္တလေးမြို့ ပြောင်းလဲလာပုံက ငါ ဟိုတုန်းက မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တုန်းက မြင်တာနဲ့ မတူပါလားလို့ ဟေ့'

'ညီညီရာ မင်းတောင် အခုအဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ဒီလောက်တော့ ပြောင်းပြီပေါ့ကွာ၊ လာ အိမ်ထဲမှာ စန္ဒာသီက မင်းကိုမျှော်နေလောက်ပြီ'

ဦးလွမ်းနိုင်က ကားနောက်ခန်းဆီသို့ သွားကာ ကားနောက်ဖုံးထဲက ဦးညီညီရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် လက်ကဆွဲလို့ အိမ်ထဲဝင်တာ ဦးညီညီ တားပေမဲ့ လက်ခါပြပါတယ်။ ဒီတော့ ဦးညီညီလည်း မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့တယ်။

'ကိုညီညီ အမလေး ရုပ်ကလည်း အရင်အတိုင်း နုနေတာပဲ၊ မိမိလွင် အပြုအစုအတော်ကောင်းတယ်ထင်တယ်'

အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်း ဦးလွမ်းနိုင်မိန်းမ ဒေါ်စန္ဒာသီက ဝမ်းသာအားရနဲ့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

'ဒါကတော့ စန္ဒာသီရယ် စိတ်ချမ်းသာတာလဲပါလို့ ပါ'

ဦးညီညီက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆက်တီခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်ရင်းက ဧည့်ခန်းကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေပါတယ်။

'လွမ်းနိုင် မင်းတို့ နဲ့ ကွာ အိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းဖြစ်ပြီး မင်းတို့ လင်မယား ဘွဲ့ဝတ်စုံနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကော ပြီးတော့ မင်းတို့ ရဲ့ သား အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရတဲ့ ဓာတ်ပုံပါ ချိတ်ထားတာ မတွေ့ပါလား'

'ညီညီရေ ... အဲဒါက ငါ့သားဖိုးနယုန်ကြောင့်ဟေ့၊ ဒီကောင်က ဧည့်ခန်းမှာ ဘွဲ့ရဓာတ်ပုံတွေ ချိတ်ဆွဲထားတာ လာသမျှလူကို ကြွားရာရောက်တယ်တဲ့ ၊ ဧည့်ခန်းဆိုတာ ဧည့်ခန်းနဲ့ တူဖို့ ပဲ အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီး ပြောလို့ ငါတို့ ခမျာ ငါတို့ ဘွဲ့ရဓာတ်ပုံတွေကို သိမ်းထားရတာဟေ့၊ ဒီကောင် ဘယ်လိုကောင်လဲတော့မသိဘူး၊ ဘွဲ့ယူတာ ဘာဓာတ်ပုံမှာ မရိုက်ဘူး၊ သူ့အမေဆိုတာ အခုထိ ပြောမဆုံးဘူးဟေ့'

ဦးလွမ်းနိုင်က သူ့စကားသူသဘောကျပြီး ရယ်နေပါတယ်။

'အင်း တချို့လူတွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြွားဝါမှုကို ပြန်ရှက်တာမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်၊ ကိုယ်က ဘာမှ မဟုတ်သလိုနေရင်း လူက အထင်မကြီးတာမျိုးကို သဘောကျသူရှိတတ်တယ်၊ အရေးအကြောင်းကြုံမှ ကိုယ့်အစွမ်းကိုပြတတ်တဲ့ သူလည်း ရှိတယ်၊ တချို့က အဲဒီတော့မှ ဪ ... သူက ဒီလိုတော်ပါလား၊ ငါတို့ တော့ မထင်ထားဘူးဆိုပြီး မှတ်ချက်ချတာကို သာယာတဲ့ လူရှိသလို တချို့ကြတော့ လိုအပ်လာတဲ့ အခါမှ ကိုယ့်အစွမ်းကိုပြပြီး အဲဒီချီးကျူးမှုအပေါ်မှာ မသာယာတတ်တဲ့ လူမျိုးလည်း ရှိတယ်၊ လူတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး စိတ်ရဲ့ လှုံ့ဆော်မှု ခံယူချက်ချင်း မတူတာမျိုးတွေရှိတယ်ကွ၊ မင်းရဲ့ သားကတော့ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲ မသိဘူး'

ဦးညီညီက သူ့စကားကို သူ အဆုံးသတ်ရင်း ဦးလွမ်းနိုင်ကို မေးခွန်း ထုတ်ပါတယ်။

'ညီညီ မင်းက ပါမေက္ခပီပီ ငါ့ကို မေးခွန်းထုတ်ရင် ငါ့သားအကြောင်းမေးတာကိုး၊ ဖိုးနယုန်ဆိုတဲ့ ငါ့သားက မင်းပြောတဲ့ ဒုတိယအမျိုးအစားထဲမှာ ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင်က သူ လူတွေကိုဘယ်လို ကူညီတာ ဘာဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ လူသိခံတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နောက်မှ ငါတို့ သိရတာ ဒီကောင်က နားလည်ရသိပ်ခက်ခက်ပဲဟေ့'

'ဟ ဒါဆို သူနဲ့ ညားမယ့် ငါ့သမီးနဲ့ တော့ နည်းနည်းညှိယူမှ ဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ အလွဲတွေဖြစ်မှ ဖြင့်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းသားကကော ဘယ်မှာ လဲ'

ဦးညီညီက ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်ရင်းမှ မေးပါတယ်။

'ပြောမယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ငါဒီကို ရောက်အောင်ခေါ်ခဲ့တာ၊ ဒီကောင် အခုတလောအတွင်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲ မသိဘူး၊ မင်း ရေချိုးဦး၊ ရေချိုးပြီးမှ ဒီကောင်ရှိတဲ့ နေရာ ငါခေါ်သွားမယ်'

'ဟ မင်းဟာက နည်းနည်းလျှို့ဝှက်ပါလား လွမ်းနိုင်ရာ'

'အေးပါကွာ၊ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကိုမင်းတွေ့ရမှာ ပါ ၊ ကဲ ... ရေချိုးပါဦး'

ဦးလွမ်းနိုင်စကားအဆုံး ဘေးနားမှာ ရှိနေတဲ့ ဒေါ်စန္ဒာသီက အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း

'မိတင့်ရေဟောဒီအိတ်လာယူပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်အခန်းကို ပို့ထားလိုက်'

'ကဲ..... အဖေကြီးရေ ကိုညီညီကို ရှင်ပဲ အိမ်ပေါ်ကိုပို့ပေးတော့'

ဦးလွမ်းနိုင်က ဦးညီညီကို လက်တွဲထူပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်ကု
ခေါ်သွားပါတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ရေချိုးရမယ့်အခန်းကို ညွှန်ပြ
ရင်း အိမ်အောက်ထပ်က စောင့်နေမယ်ဆိုပြီး ဆင်းသွားပါတယ်။

ဦးညီညီလည်း စိတ်လန်းသွားအောင်လို့ ရေအဝချိုးလိုက်ပါတယ်။

ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ပဲ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာပါတယ်။
အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဦးလွမ်းနိုင်က သတင်းစာဖတ်ရင်း ဦး
ညီညီကို စောင့်လို့ နေပါရဲ့ ။

ပြီးတော့ ဦးညီညီကို ဦးလွမ်းနိုင်က အိမ်အပြင်ခေါ် လာပြီး ခြံထဲက
ထောင့်မှာ ရှိတဲ့ ကားဂိုဒေါင်တစ်လုံးလိုဆောက်ထားတဲ့ နေရာဆီခေါ်
လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးညီညီ မြင်ခဲ့ရတာကတော့

###

ဘယ်လိုမှ ဦးညီညီ ထင်မထားခဲ့။ ကြည့်ဦးလေ ... ဖြစ်ပုံက လူငယ်
တစ်ဦးက ခေါင်းကဆံပင်တွေမှာ ကော အင်္ကျီမှာ ပါ ပြာမှုန်တွေက ကပ်
ပေနေပြီး လက်တစ်ဖက်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖ
က်က မီးသွေးတွေတဖြောက်ဖြောက်မြည်အောင် လောင်ကျွမ်းနေတဲ့
ဖားဖိုကို ဆွဲပြီး ဖိုထိုးနေလို့ ပါ။ ပါးစပ်ကလည်း တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာ
တွေရွတ်နေသလဲမသိ။

မီးညှပ်နဲ့ ဖိုထဲမှာ ရှိတဲ့ လုံအဖုံးကို ဖွင့်လိုက် ကြည့်လိုက် ပိတ်လိုက်
နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်။

ရပ်ရှည် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိပုံရတဲ့ ဦးလွမ်းနိုင်သားခမျာ ဘယ်ကတ

ည်းက ဖိုစထိုးလေသလဲမသိ။ မျက်နှာမှာ လည်း မီအူရှိုန်ဟပ်ထားသလိုမျိုး ဖြစ်တဲ့ နေရာကဖြစ်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပြာမှုန့်တွေ ပေနေတာကိုလည်း သတိမထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

ဦးညီညီ တော်တော်လည်း အံ့အားသင့်ပါတယ်။ ခေတ်လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုလုပ် ဖိုထိုးရသလဲဆိုတာပါပဲ။ ဒီအရွယ်မှာ က လူငယ်ဝီဝီ လုပ်ရမှာ တွေက အများကြီးရှိလျက်သားနဲ့ နည်းနည်းတော့ လွဲနေသလိုပါပဲ။

'ဖိုးနယုန် သား ... ဖိုထားတာကို ရပ်လိုက်ဦး၊ ဒီမှာ ဖေဖေ သူငယ်ချင်း ရန်ကုန်က လာလည်လို့ '

ဦးလွမ်းနိုင် စကားကြောင့် ဦးညီညီတို့ ဝင်လာတာ မသိဘဲ ဖိုထိုးနေတဲ့ ဖိုးနယုန်ဆိုတဲ့ ဦးလွမ်းနိုင်ရဲ့ သားက ဖိုထိုးတာကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖိုထဲက မီးနဲ့ တို့လိုက်ပါတယ်။ မတ်တပ်ထရင်းက ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ

'ဖေဖေကလည်း ဧည့်သည် ကို ဘာလို့ ဒီအထဲခေါ်လာတာလဲ၊ မီးပူပါတယ် ပြာတွေဘာတွေလည်း ပေကုန်လိမ့်မယ်၊ သားကို လာခေါ်ရင် သားလာမှာ ပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ် ဟောဒီက ဖေဖေသူငယ်ချင်းက သားဖိုထိုးတာကို စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ'

ဦးလွမ်းနိုင်က ဦးညီညီဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောတော့ ဦးညီညီကလည်း ဖိုးနယုန်ကို ပြန်ပြီးပြပါတယ်။

'ဟုတ်ပါတယ် ငါ့တူရယ်၊ အန်ကယ်က စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ'

'စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ အန်ကယ်ရယ်၊ ဒီပညာရပ်က အင်မတန် နက်နဲတယ်။ အဲဒီနက်နဲခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ပြောမပြနိုင်လောက်တဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းတွေရှိတယ်။ ပထမဦးဆုံး မီးပူမယ်၊ မီးသွေးဖိုးကုန်မယ်၊ ပြာတွေပေမယ်၊ လက်ညောင်းမယ်၊ အချိန်ကုန်မယ်၊ အညောင်းမိမယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ငါ့မိန်းမက မွေးတဲ့ ငါ့သားရယ်၊ လာပါ သားရယ်၊ ဧည့်သည် နဲ့ စကားလေးဘာလေး ဖေဖေတို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သွားပြောရအောင်'

'ဒါဆို ဖေဖေတို့ သွားနှင့် သား ဒီတစ်မီးကုန်အောင် ထိုးပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်'

ဦးလွမ်းနိုင်က ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဦးညီညီကို လက်ဆွဲကာ ဂိုဒေါင်ထဲက ထွက်ဖို့ ခေါ်လာပါတယ်။ ဖိုးနုယုန်ကတော့ ဖိုအနားမှာ ပြန်ထိုင်ရင်းက ဖိုဆက်ထိုးလို့ နေပါတယ်။

'ဒီကောင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလိုစိတ်ကူးပေါက်သွားမှန်း မသိပါဘူးကွာ'

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ ဦးလွမ်းနိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံမျိုးနဲ့ ညည်းပါတယ်။

'ဒါနဲ့ မင်းသားက ဖိုးထိုးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'

'နှစ်လလောက်တော့ ရှိပြီ ညီညီရ၊ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲဆိုတာ မေးလို့ မရဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ ဖိုရှာလာ ဖိုကိုဆင်၊ လုံတွေဝယ်နဲ့ သူ့အမေဆို အံ့အားသင့်ပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး၊ မီးသွေးဖိုးကုန်တာ

ကလည်း ပြောမနေနဲ့၊ ရှိထည့်ဆိုတာ ဒါပဲဟေ့'

'နည်းနည်းတော့ မင်းရဲ့ သားက လွဲနေတယ် လွမ်းနိုင်ရ၊ ဒီလို နုပျို တဲ့ အရွယ်မှာ လူငယ်ပီပီ လူငယ်ရဲ့ အရသာကို စားသုံးရမယ်၊ လုပ်သင့် တာ လုပ်ရမယ်၊ အခုသူက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်၊ သူနဲ့ သက်တူရွယ် တူ သူငယ်ချင်းတွေ မရှိဘူးလား'

'ရှိတာပေါ့၊ ညီညီရ၊ ကျောင်းတုန်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကော တ က္ကသိုလ်က သူငယ်ချင်းတွေပါ ငါ့သားက အဆက်ဖြစ်ပစ်တာ ဘာသ ဘောလဲတော့ မသိဘူး'

ဦးလွမ်းနိုင်ရဲ့ စကားအဆုံး ဦးညီညီက ဘာမှ မှတ်ချက် မပေးဘဲတစ် စုံတစ်ရာကို နက်နက်နဲနဲ တွေးနေပါတယ်။

'ဖေဖေ ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ'

ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ ဖိုးနုယုန်က ဦးလွမ်းနိုင်ကို ပြောတော့

'သားရေ ရေလေးဘာလေး သွားချိုးလိုက်ဦးလေ'

'ဖေဖေကလည်း ဘယ်ရေချိုးလို့ ဖြစ်မလဲ ၊ အပူတွေရှေ့မှာ နေတာ တော်ကြာတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ပေါ့'

'ဟေ့ ဟုတ်သားပဲ၊ ဖေဖေ မေ့သွားလို့ ၊ သွား သွား အဝတ် အစားလဲပြီးမှ လာခဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ'

ဖိုးနုယုန်က ဦးညီညီနဲ့ ဦးလွမ်းနိုင်ရဲ့ ရှေ့ကနေ ခေါင်းငုံ့ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

'လွမ်းနိုင် မင်းရဲ့ သားက ယဉ်တော့ယဉ်ကျေးသားပဲကွ၊ လူကြီး

သူမလည်း ရိုသေသမှုတော့ ရှိသားပဲကွာ'

ဦးညီညီက ဖိုးနယုန်ကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်တဲ့ သဘောနဲ့ ချီးကျူးပါတယ်။

ဒါကို ဦးလွမ်းနိုင်က ဂုဏ်ယူတဲ့ လေသံဖြင့်

'ဒါကတော့ အရေးကြီးတယ်လေ လူတစ်ယောက်ဟာ ယဉ်ကျေးဖို့ က အဓိကပဲကွ၊ ဒီလောက်တော့ လေ့ကျင့်ပေးရမှာ ပေါ့၊ ဒါက မိဘတိုင်း သွန်သင်ပေးသင့်တယ်၊ ပိုက်ဆံပေးရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအတွက် ငါတော့ ငါ့သားကို ကျေနပ်တယ်'

'ဒါနဲ့ ငါ့သမီးနဲ့ မင်းသားကိစ္စကောမင်းရဲ့ သားဖိုးနယုန်က သိပြီးပြီလား'

ဦးညီညီက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ရင်းက လေသံတိုးတိုးနဲ့ မေးပါတယ်

'အရိပ်အမြွက်တော့ ပြောထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ဖိုထိုးတာ လောက်တောင် စိတ်မဝင်စားဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းရဲ့ သမီးကကော'

'သမီးကိုလည်း ငါက ပြောထားပါတယ်၊ ခက်တာက မင်းရဲ့ သားက ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ငါ့သမီးက စိတ်ပျက်မှာ ပဲ၊ ဟိုက ဆရာဝန်မဆိုဆိုတော့ နုနုဖတ်ဖတ်နဲ့ ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပြီဟေ့'

ဦးညီညီနဲ့ ဦးလွမ်းနိုင်တို့ စကားကောင်းနေတုန်းမှာ ပဲ အဝတ်အစား လဲပြီးသွားတဲ့ ဖိုးနယုန်က ရောက်လာပါတယ်။

'လာ ... သားဒီမှာ ထိုင်'

ဖိုးနယုန်က ဦးလွမ်းနိုင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

'ဒါနဲ့ ငါ့တူ မင်းထိုးတဲ့ ဖိုအမျိုးအစားက ဘာဖိုလဲ'

'ဖားဖိုပါ အန်ကယ်'

'ဒီဖိုက ဝယ်တာလား၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်တာလား'

'အမရပူရဘက်က ဝယ်ပြီး ပြန်ရိုက်ထားတာ'

'ဪ ဪ ဒါနဲ့ လုံကကော'

'လုံက မင်းလှကလာတဲ့ လုံကို ဝယ်သုံးတာ၊ သူကအကောင်းဆုံးပဲ'

'အေးကွာ၊ မင်းကိုတော့ အန်ကယ်တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒါမျိုးမတွေ့ဖူးလို့ ၊ အန်ကယ် ဆရာဘဝကနေ ပါမောက္ခဘဝ အငြိမ်းစားယူတဲ့ အချိန်ထိ တပည့်တွေ အများကြီးရှိခဲ့တာ၊ မင်းလိုမျိုး မပါလို့ ဟေ့'

ဦးညီညီက ပြောရင်းကနေ ရယ်လိုက်ပါတယ်။ ဖိုးနယုန်ကတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိဖို့ လုပ်နေပါတယ်။

'သားရယ်....လူကြီးနဲ့ စကားပြောတဲ့ အခါ ဒီဆေးပြင်းလိပ်ကြီး မသောက်နဲ့ '

ဖိုးနယုန်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြန်ချလိုက်တယ်။

'ဒါနဲ့ ငါ့တူ ဒီလိုဖိုထိုးဖြစ်ဖို့ ဘယ်လိုအရာတွေက လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်လို့ '

'အန်ကယ်က ကျွန်တော့်ကို လာပြီး အင်တာဗျူးတာလား'

'မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်သိချင်လို့ ပါ၊ အန်ကယ်က စာတွေပဲရှိလို့ ၊ ငါ့တူလို လက်တွေ့မှ မသိတာ ပြောပါဦး'

'ပြောရမှာ ခက်တယ် အန်ကယ်ရ၊ လောကီဂမ္ဘီရပ်ညာရပ်ဖြစ်တဲ့ အ

ဂိုရပ်သိပ္ပံဓာတ်ပညာက သူ့မှာ လည်း အဂိုရပ်သိပ္ပံဓာတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာအသုံးအနှုန်းတွေရှိတယ်။ သင်္ကေတလျှို့ဝှက်ချက်တွေ လည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သိရမှာ တွေက ကျွန်တော်တို့ သင်ယူခဲ့တဲ့ အ တတ်ပညာတွေနဲ့ မတူဘူး၊ ချို၊ ချဉ်ဖန်၊ ငန်၊ စပ်၊ ခါး အရသာ ခြောက်ပါး၊ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော အခြေခံ ဓာတ်ကြီးလေး ပါးရဲ့ သဘောတရားတွေ ပူ-အေး၊ တက်-သက်၊ ပွင့်-ပိတ်၊ ဓာတုဝိပါ ကတွေ ရုပ်ဓာတ်အမျိုး ၉ပါး၊ နာမ်ဓာတ် ၉ ပါး၊ ဓာတ်တစ်ခုချင်းနဲ့ သ ဘောတရားတော် တစ်ခုချင်း၊ ပစ္စည်းတွေရဲ့ စစ်မှန်မှုရှိမရှိ အရည်အသွေး မှီမမှီ ကောင်းမကောင်း ဂြိုဟ်တွေနဲ့ တွဲဖက်ညှိယူတဲ့ န ကွတ်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်လုံးနဲ့ ညှိတာတွေ လောကကြီး တည်ဆောက်ပုံ၊ မင်၊ ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်တို့ နဲ့ နှိုင်းရတာတွေကို အရင်သိရမှာ '

ဖိုးနယုန်က စိတ်ပါဝင်စားရှင်းပြနေတာကို နားထောင်နေတဲ့ ဦးညီ ညီတစ်ယောက် ခေါင်းစားသွားပါတယ်။

'ဟ ...ငါ့တူရ မင်းဟာက မလွယ်ပါလား'

'ဘယ်လွယ်မလဲ အန်ကယ်ရ၊ အဲဒါတွေ မသိရင် မျက်မမြင် လမ်းသွားသလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊ ဖိုးထိုးတဲ့ အခါမှာ အရေးကြီးဆုံးက လို ချင်ရမ္မက်မကြီးဖို့ ဘဲ၊ ကိုယ်ထိုးတဲ့ ဓာတ်ဟာ ဘယ်ခရီးရောက်လဲ ဘာ တွေလိုသလဲ ဘာမီးဆိုက်သလဲ သိရမှ ဖြစ်မှာ '

'ဒါဆို ငါ့တူဖိုထိုးတာက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထိုးတာလဲ'

'ကျွန်တော်က ဓာတ်ပြာသေကို ထိုးနေတာ'

'ဟေ ... ဓာတ်ပြာသေ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲကွ'

'နောက်မှ ဘဲ သေသေချာချာ ရှင်းပြမယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒါရဖို့ အ

ခုမှ အခြေခံပဲရှိသေးတယ်'

ဖိုးနယုန်က သူ့စကားကို ဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ဦးညီညီလည်း ဆက်
မမေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်မိပါတယ်။ ဖိုးနယုန်ပြောသမျှက သူတစ်ခါမှ
မသိတာတွေမို့ မမေးတာပဲ ကောင်းမယ်လို့ ။

'ကဲ ဒီနေ့ ဖေဖေသူငယ်ချင်းရောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့
ရွှေဘဲမှာ သွားစားမယ်၊ သားပါ လိုက်ရမှာ နော်'

'ဖေဖေရာ မလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား၊ ဆိုင်ကယ်သံတွေက ဆူ၊ ကား
သံတွေကဆူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးက ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက
စက်ဘီးတွေလိုမျိုးပဲ ကောင်းတယ်၊ အခုတော့ ရှုပ်ယှက်ခပ်နေတာပဲ'

'မလိုက်လို့ မရဘူး သား၊ လိုက်ကိုလိုက်ရမယ်'

'ဒါဆို သား မေမေ့ကို သွားပြောဦးမယ်'

ဖိုးနယုန်က ထိုင်ရာကနေ ထကာ အိမ်နောက်ဖေးကို ဝင်သွားပါတယ်။

'ဒီကောင်က အဲဒါမျိုးကွ၊ လူတော သိပ်မတိုးချင်ဘူး'

'အင်း ... ငါ့သမီးနဲ့ တော့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ'

ဦးညီညီက ထိုသို့မှတ်ချက်ပြုရင်းက ပြောလိုက်တာကို ဦးလွမ်းနိုင်
က ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်လို့ နေပါတယ်။

မန္တလေးကို မရောက်တာကြာလို့ လားမသိ။ ရွှေဘဲစားသောက်ဆိုင်
မှာ စားရတာ ဦးညီညီအဖို့ အတော့်ကို ခံတွင်းတွေ့နေပါတယ်။ စကား

တောင်မပြောနိုင်ဘဲ အပီအားပေးနေမိပါတယ်။

'စားလှချည်လား ညီညီရ'

'စားတယ် လွမ်းနိုင်ရေ၊ မန္တလေးမှာ ဒါမျိုးမစားရတာကြာပြီလေကွာ

'အေးပါကွာ ၊ နောက်ဆိုမင်းအမြဲလာစားလို့ ရပြီပဲကွာ၊ ရွှေလမ်းငွေ
လမ်းခင်းပြီးပြီပဲဟာ'

ဦးလွမ်းနိုင်က ကျေနပ်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောရင်းက ဦးညီညီပန်းကန်ထဲ
ဟင်းခပ်ထည့်ပေးပါတယ်။

'သား ... ဖိုးနယုန် စားလေ'

ဆိုင်ကိုရောက်တည်းက တို့ ကနန်းဆိတ်ကနန်းသာ စားနေတဲ့ ဖိုးန
ယုန်ကို ဒေါ်စန္ဒာသီက လွမ်းသတိပေးပါတယ်

'စားပါတယ် မေမေရာ၊ စိတ်ကမဖြောင့်လို့ ၊ ကျွန်တော်တို့ ကသာ ဒီ
လိုစားနေတာ၊ မစားနိုင်တဲ့ လူတွေဆို ဘယ်လိုများ ထမင်းတစ်ဝမ်းကို
စားနေသလဲ တွေးမိလို့ ပါ'

ဖိုးနယုန်စကားကို နားထောင်နေတဲ့ ဦးညီညီက စိတ်ထဲကနေ ဖိုးန
ယုန်ရဲ့ စာနာမှုကို ကျိတ်ပြီး ချီးကျူးနေမိပါတယ်။ ဒါကို နယုန်ကတော့
သိမည်မထင်ပါ။
